

τῶν ἀγγείων, ἐν οἷς καὶ μελανόμορφα τοιαῦτα (ἐν τούτων καὶ ἐνεπίγραφον), ὅτι καὶ ὁ χρόνος τῆς κατασκευῆς τῶν πινακίων τούτων πρέπει νὰ καταβιβασθῆ εἰς τὸν 7^{ον} ἢ 6^{ον} π. Χ. αἰῶνα. Ὀφείλομεν δὲ νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ τρόπος τῆς διακοσμῆσεως τῶν πινακίων τούτων, διήρκεσεν ἐπὶ μακρὸν κατὰ τόπους, δὲν ἐξέλιπε δὲ ἐντελῶς ἢ μετὰ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ κατόπιν εἰκονιστικοῦ ρυθμοῦ καὶ ἰδίᾳ τοῦ ἐρυθρομόρφου, οὕτινος οὐδ' ἔχνος εὐρέθη ἐν τῇ ἀνασκαφῇ. Τῶν πινακίων τούτων ἡ ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια εἶνε μέλαινα, ἄνευ ἄλλης διακοσμῆσεως.

Τὸ ἐν τῷ αὐτῷ πίνακι εἰκονιζόμενον πῆλινον ἀνάγλυφον, ἐκ δύο τεμαχίων συγκεκολλημένον, εὐρεθὲν δὲ ἐν τῷ βόθρῳ μετὰ τῶν ἀνωτέρω, ἔχει ὕψος 0,15 καὶ πλάτος 0,06. Φέρει κατὰ τὰ ἄνω αὐτοῦ δύο ὁπὰς δηλούσας ὅτι ἐχρησίμευσεν ὡς πίναξ, ἀναρτώμενον (πρβ. πρὸς ὁμοίαν χρῆσιν καὶ παρεμφερὲς δημοσιευθὲν ὑπὸ Orsi, Gli Scavi nella Necropol. del Fusco a Sir. 1893 σελ. 13 Not. d. sc. 1895). Ὅτι τὸ εὑρημα τοῦτο εἶνε ἀναθηματι-

κόν, παριστῶν πιθανῶς τὴν Ἀφροδίτην ἕνεκα τῆς ἐπιδείξεως τῶν μαστῶν, δὲν ὑπάρχει ἴσως ἀμφιβολία. Ἡ τεχνοτροπία αὐτοῦ, γενομένη ἐν ταῖς λεπτομερείαις δι' ἐγχαράξεως ἐπὶ τοῦ νωποῦ πηλοῦ, εἶνε ἀρχαϊκωτάτη· ὑπενθυμίζει δὲ ἀνάλογον ἐργασίαν ἐπὶ χαλκίνων εἰδωλίων. Ἰδίως ἡ κατασκευὴ καὶ διάταξις τῆς κόμης αὐτοῦ, ἢ κατὰ γραμμὰς ὀριζοντίας κατὰ συνθήκην ἐπεξεργασμένη, εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὴν ἀγαλματίων τινῶν ἐκ χαλκοῦ, εὐρεθέντων ἐν Ἀκροπόλει, ἐν Δελφοῖς καὶ ἀλλαχοῦ. Καὶ ἐπὶ πωρίνων δὲ ἀγαλμάτων δὲν εἶνε ὁ τρόπος οὗτος τῆς κατασκευῆς τῆς κόμης ἄγνωστος. Ἐν Μυκῆναις εὐρέθη τελευταίως ὑπὸ τοῦ Τσουντα πλάξ (πιθανῶς μετόπη) πωρίνη, εἰκονίζουσα μορφὴν οὕτως ἔχουσαν τὴν κόμην. Τὸ ἀνάγλυφον ἡμῶν εἶνε πάντως τέχνης λίαν ἀρχαϊκῆς, οὐχὶ ὁμοῦ καὶ ξενοτρόπου. Ἡ χρονολογία δέ, εἰς ἣν ὀφείλομεν καὶ ἴσως ἐκ τῆς τέχνης αὐτοῦ νὰ τάξωμεν τοῦτο, συμφωνεῖ πρὸς ὅσα ἀνωτέρω εἶπομεν περὶ τοῦ βόθρου καὶ τῶν ἐν αὐτῷ εὐρεθέντων ἀντικειμένων.

B. ΣΤΑΗΣ

ΛΥΚΟΣΟΥΡΑΣ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ

(Ἐκ τῶν ἐν τῷ Ἱερῷ τῆς Δεσποίνης ἀνασκαφῶν).

1

Βάθρον τετράπλευρον, ὠραίου τιτανολίθου συμπαγοῦς καὶ λευκοτέρου παντὸς ἄλλου ἐνεπιγράφου ἐν Λυκοσούρα (πλήν, ἐννοεῖται, τῶν ἐκ μαρμάρου). Ὑψ. 0,37, πλ. 0,61-0,66, πᾶχ. 0,56-0,61. Αἱ πλάγια ἐπιφάνειαι κάτω μὲν κοσμοῦνται διὰ τοῦ συνήθους κυματίου, ἐπιμελῶς ἐιργασμένου, ἄνω δὲ στεροῦνται παντάπασι κόσμου.

Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας ὑπάρχουσι δύο τορμίσκοι, ὁ μὲν ἔμπροσθεν παρὰ τὴν ἀριστερὰν γωνίαν, ὁ δὲ ὀπισθεν παρὰ τὴν δεξιάν· ἡ κάτω ἐπιφάνεια φέρει ἀντιστοίχως ὁμοίους τορμίσκους, ἔτι δὲ ἐν μέσῳ εὐρεῖαν τετράπλευρον κοιλότητα (πλ. 0,14,

μῆκ. 0,12, βάθ. 0,07), ἣτις ἴσως προέρχεται καὶ ἐκ δευτέρας τοῦ βάθρου χρήσεως, ἀφ' οὗ δὴ καὶ ὁ λίθος δὲν εὐρέθη ὀρθῶς ἔχων. Ἐπίκρανον δὲν εὐρέθη αὐτόθι, ὡσαύτως δὲ οὐδ' ὑπόβαθρον.

Τὸ βάθρον εὐρέθη ἐν τῇ ΝΔ. γωνίᾳ τοῦ προδόμου τοῦ ναοῦ τῆς Δεσποίνης ἐπὶ τοῦ πλακοστρώτου ἐδάφους οὕτως ἀνατετραμμένον, ὥστε ἡ μὲν ἄνω ἐπιφάνεια ἔκειτο κάτω, ἡ δὲ προσθία (ἡ ἐνεπίγραφος) πρὸς τὰ ὀπίσω ἦτοι πρὸς τῷ νοτίῳ τοίχῳ τοῦ προνάου. Ἐκ τῆς θέσεως τοῦ εἰρημένου κυματίου ἐνόησα τὸ ἄτοπον τῆς ἰδρύσεως καὶ τὸν τεκτονικόν, οὕτως εἰπεῖν, σολοικισμόν, ἀναστρέψας δὲ τὸ βάθρον εἶδον τὴν ἐπιγραφὴν. Ποῦ ἐν ἀρχῇ ἔκειτο

τὸ βᾶθρον, δὲν δύναται νὰ βεβαιωθῆ, τοσοῦτω μᾶλλον, ὅσῳ ἡ πλακοστρωσία τῆς ἀντιστοίχου (βορείου) πλευρᾶς τοῦ προνάου εἶνε κατεστραμμένη.

Τὸ βᾶθρον νῦν κεῖται ἐν τῷ ἐν Λυκοσοῦρα φυλακείῳ, ὅπου μετῆνεγκα αὐτό.

Ἡ ἐπιγραφή ἔχει ἐν πανομοιότηπῳ ὡς ἐξῆς:

[██████████] Λ Ι Σ Κ [██████████] Ι [██████████]
 Α Ρ Ξ Τ Α Σ Ε Ν Ε Κ Α Κ Α Ι Ε Υ Ν Ο Ι Α Σ
 Τ Α Σ Ε Ι Σ Α Υ Τ Α Ν

Ἄ πόλις Κ[λιτορ]ί[ω]ν
 Λυδιάδ[α]ν Εὐδάμου
 ἀρετᾶς ἕνεκα κα[ι] εὐνοίας
 τᾶς εἰς αὐτᾶν.

Ἡ ἐπιγραφή εἶνε κεχαραγμένη πλησίον τοῦ ἄνω ἔκρου τῆς προσθίας ἐπιφανείας (0,015 κάτωθεν τοῦ ἄνω χεῖλους). Τὰ γράμματα (ὕψ. περ. 0,011) εἰσι λεπτά (πάχ. ὡς 0,001) καὶ οὐχὶ πολὺ βαθέως ἐγλυμμένα, φέρουσι δὲ κατὰ τᾶκτρα μικρὰς κεραίας ἢ τελείας. Τὸ μ ἔχει τὰ σκέλη πολὺ ὀλίγον ἀνοικτά.

Ὄνομα οἶον τὸ τοῦ ἐνταῦθα τιμωμένου ἀνδρὸς δὲν ἀπαντᾷ συχνάκις. Καὶ ὅτι μὲν ὁ ἐνταῦθα Λυδιάδας ἐνδέχεται νὰ εἶνε ἀνὴρ τις ἄλλως ἄγνωστος, οὐδεμία ἀντίρρησης· ὅτι δὲ οὐχὶ ἄσημὸς τις ἦν, φαίνεται πρῶτον πιθανὸν ἔκ τε τοῦ ἐκλεκτοῦ, ὡς εἴρηται, τοῦ λίθου καὶ ἐκ τῆς πάνυ καλῆς τοῦ βᾶθρου τεκτονικῆς τέχνης. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἀναφέρονται μόνον δύο Λυδιάδαι¹, Μεγαλοπολίται, ὧν ὁ μὲν νεώτερος, ἴσως υἱὸς² ἢ ἔγγονος τοῦ ἐτέρου, ἀπεστάλη τῷ 179 π. Χ. μετ' Ἀράτου τοῦ 2^{ου} (υἱοῦ τοῦ ὁμωνύμου στρατηγοῦ τῶν Ἀχαιῶν) καὶ τοῦ ἔπειτα στρατηγοῦ Καλλικράτους εἰς Ῥώμην³. οὗτος, ἄλλως τε καὶ διότι ἦτον τοῦ πρώτου τυγχάνει ὧν γνωστός, πιθανῶς δὲν εἶνε ὁ ἐπὶ τοῦ προκειμένου βᾶθρου ἀναγραφόμενος. Ὁ δὲ ἕτερος Λυδιάδας εἶνε ὁ τῆς Μεγάλης Πόλεως τύραννος, ἔπειτα δὲ τῶν Ἀχαιῶν στρατηγὸς καὶ οὐ πολλῶ ὕστερον ἀντίπαλος τοῦ Ἀράτου. Τὸ ὄνομα τοῦ

πατρὸς τοῦ Λυδιάδου τούτου δὲν εἶνε ἄλλοθεν γνωστόν, ὥστε νὰ συντελέσῃ εἰς λύσιν τοῦ ζητήματος ἀν' ἡ ἐπιγραφή ἀναφέρεται εἰς τὸν εἰρημένον τύραννον· ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ βᾶθρου ἀναγραφή τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς⁴ τοῦ τιμωμένου οὐδαμῶς φυσικῶ τῷ λόγῳ ἀποκλείει τὴν παραδοχὴν τῆς εἰκασίας ὅτι ἐνταῦθα ἔχομεν τὸν γνωστὸν Λυδιάδαν, χορηγεῖ δ' ἡμῖν τι μᾶλλον κέρδος. Ἐὰν ἡ ἐπιγραφή δὲν ἀναγράφει τὴν πατρίδα τοῦ ἀνατιθεμένου, οὐδὲ τοῦτο πρόκειται λόγος ἀναγκάζων νὰ ἐκλάβωμεν τὸν ἐπὶ τοῦ προκειμένου βᾶθρου Λυδιάδαν ὡς μὴ ἐκ Μεγαλοπόλεως καταγόμενον, γνωστῆς δὴ οὔσης τῆς μεταξύ Λυκοσοῦρας καὶ Μεγαλοπόλεως συναφείας· ἄλλως δὲ Μεγαλοπολίται ἐν Λυκοσοῦρα καὶ τιμῶσι πλείονες καὶ τιμῶνται (πρβ. καὶ ἐξῆς ἐπιγρ. ἀριθ. 2). Διὰ τί δὲ παραλείπεται πᾶν ἀξίωμα τοῦ ἀνδρὸς, θὰ ἐπιχειρήσωμεν νὰ μάθωμεν κατωτέρω ἐν τέλει. Τέλος εἰς ἐνίσχυσιν τῆς εἰρημένης εἰκασίας προσέρχεται καὶ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς ἐπιμαρτυροῦν τοὺς αὐτοὺς ἐν γένει χρόνους.

Τιθεμένου λοιπὸν τοῦ ἐπιφανοῦς Μεγαλοπολίτου ὡς τοῦ ἐνταῦθα τιμωμένου, ὁ χρόνος τῆς ἐπιγραφῆς καὶ τῆς τοῦ ἀγάλματος ἰδρύσεως κεῖται μεταξύ τῶν ἐτῶν 243 καὶ 226 π. Χρ. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἔτος ἀναγράφομεν, διότι τότε ὁ Λυδιάδας, νέος μὲν ἔτι καὶ φιλόδοξος, ἔτι δ', ὡς ἐπέδειξεν ὕστερον, καὶ φιλόπολις ὧν, ἐγένετο τύραννος⁵, ἀφ' οὗ πρότερον εἶχε στρατηγήσῃ τῶν Μεγαλοπολιτῶν ἐν

¹ Παρὰ Πολυδίῳ καὶ Πλουτόρχῳ, οὓς καὶ μόνους παρατίθησιν ὁ Pape, εὑρηται ἐν τισὶ χειρογράφοις καὶ ἡ διὰ τοῦ σ ἀντὶ τοῦ πρώτου ὁ γραφή τοῦ ὀνόματος.

² Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀποκλείεται εὐθὺς, ἐννοεῖται, ὁ Λυδιάδας οὗτος καθὸ μὴ υἱὸς τοῦ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ φερομένου Εὐδάμου.

³ Πολύβ. XXVI, 1, 8.

⁴ Ὅτι ὁ πατὴρ τοῦ Ἀγίδος Γ', συγχρόνου τοῦ Λυδιάδου, ἐκαλεῖτο Εὐδαμίδας, δὲν δύναται βεβαίως νὰ ἐπαλθῆ ὡς τεκμηρίον τι χρήσιμον εἰς τὸ ζήτημα.

⁵ Πλούτ. Ἀρατ. § 30, Πausan. VIII, 27, 12. *Troysen Gesch. des Hellenismus*² III, 1, σελ. 413.

λύβιον φρονίμως προιδόμενος τὸ μέλλον, ἀπέθετο τὴν τυραννίδα, λήγοντος τοῦ 234 ἢ ἀρχομένου τοῦ 233 π. Χ. ἔτους, καὶ προσεκόμισε τῇ Ἀχαικῇ συμπολιτείᾳ τὴν Μεγαλόπολιν¹⁶. Τότε δὲ πιθανῶς μετέσχε τῆς ἐθνικῆς συμπολιτείας καὶ ἡ πόλις Κλειτορίων¹⁷. Κατὰ τὸ 229 τοῦλάχιστον ὑπήγετο, πλὴν τοῦ Ὁρχομενοῦ καὶ τῆς Τεγέας, ἅπανα ἡ Ἀρκαδία εἰς τὴν Ἀχαικὴν πολιτείαν¹⁸. Εἰς ἀμοιβὴν τῆς εἰρημένης εὐγενοῦς πράξεως ὁ Λυδιάδας κατεστάθη κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 233 στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν¹⁹, ἐξ ἐκείνου δὲ τοῦ χρόνου μέχρι τοῦ 229 ὁ Λυδιάδας καὶ ὁ Ἄρατος ἐξελέγοντο παρ' ἐνιαυτὸν ἐναλλάξ στρατηγοί²⁰. Οὕτω πιθανώτερον ὑπολαμβάνω ὅτι ὁ Λυδιάδας μετὰ τὴν εἰς τὸ κοινὸν τῶν Ἀχαιῶν προσχώρησιν μᾶλλον ἢ πρὸ αὐτῆς εὐηργέτησε τοὺς φιλελευθέρους καὶ γενναίους²¹ Κλειτορίους· τίνι δὲ τρόπῳ ἀπέδειξε τὴν πρὸς αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ βάρου γραφομένην εὐνοίαν, τυγχάνει ἄγνωστον. Πιθανώτατα ἡ εὐεργεσία ἐγένετο στρατηγούστος τοῦ Λυδιάδου, ἥγουν ἔν τινι τῶν ἐτῶν 233, 231 ἢ 229. Ὅτι δὲ ἀξίωμα αὐτοῦ δὲν ἀναγράφεται ἐν τῇ προκειμένῃ ἐπιγραφῇ, τοῦτο ἴσως ὑποδηλοῖ ὅτι ἡ τοῦ ἀγάλματος ἰδρύσις ἐγένετο μετὰ τινὰ στρατηγίαν τοῦ Λυδιάδου, ἥτοι τῶν 232, 230 ἢ 228 καὶ δὴ μᾶλλον κατὰ τὰ τελευταῖα, ὅτε καὶ μετὰ τὴν περὶ τῶν γενικῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν τῆς Μεγαλοπόλεως πραγμάτων μέριμναν παρῆχτο αὐτῶ νὰ ἀσχοληθῇ καὶ περὶ τὰ τῶν πόλεων ἐκείστων τῆς Συμπολιτείας.

ΘΕΑΡΙΔΑΣ ΛΥΚΟΡΤΑ
 ΘΕΑΡΙΔΑΝ ΦΙΛΟΠΟΙΜΕΝΟΝ
 ΤΟΝ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΥΙΟΝ
 ΔΕΣΠΟΙΝΑΙ

Θεαρίδας Λυκόρτα
 Θεαρίδαν Φιλοποίμενο[ς]
 τὸν τοῦ υἱοῦ υἱὸν
 Δεσποίναι.

¹⁶ Πολύβ. II, 44, 5. Πλούτ. Ἄρατ. § 30. Κλεομ. § 6. Πausan. VIII, 27, 12.

¹⁷ Bursian Geogr. von Griechenland. II (1872) σελ. 265, Weil ἐν Berl. Zeitschr. für Numism. 1882, σελ. 216· πρὸς Gurlitt ἐν Mitth. des ath. Inst. 1881, σελ. 163.

¹⁸ Droysen Gesch. des Hellen. III, 2, σελ. 62.

¹⁹ Droysen ἀνωτ. σελ. 32.

2

Βάρου μικρὸν (ὑψ. 0.84, πλάτ. ἄνω 0.37, πλάτ. 0.35) λευκοῦ τιτανολίθου, ἄνευ γείσου. Ἐφερε πάλαι ἐπίκρανον ἴδιον, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας (κατὰ τὰ ἔμπροσθεν) δύο τορμίσκων· τοιούτους φέρει καὶ ἡ κάτω ἐπιφάνεια πρὸς σύνδεσιν μετὰ τοῦ ὑποβάθρου, ὅπερ ὡσαύτως δὲν εὐρέθη. Αἱ πλάγαι ἐπιφάνειαι, πλὴν τῆς ὀπισθίου, λήγουσι κάτω εἰς τὸ σύνηδες κυμάτιον. Ἡ δὲ ὀπισθεν εἶνε ὡμῶς εἰργασμένη καὶ ἐπὶ ἐκατέρας πλάγιας πλευρᾶς καθ' ἅπαν τὸ ὕψος ἀποκεκομμένη εἰς εἰσέχουσιν ὀρθὴν πῶς γωνίαν οὕτως, ὥστε τὸ μέσον τῆς ὄλης ἐπιφανείας τὸ μεταξὺ τῶν πλαγίων ἄκρων ἐξέχει μᾶλλον ἢ ταῦτα· ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς τῶν ἐνεγλυμμένων τούτων γωνιῶν ὑπάρχουσι δύο τορμίσκοι, ὧν ὁ κάτω φέρει ἔτι τεμάχιον τοῦ πάλαι τὸν γόμφον στερεοῦντος μολύβδου. Ἐκ τῆς τοιαύτης ἐργασίας τῆς ὀπισθεν ἐπιφανείας τεκμαίρομαι ὅτι τὸ βάρου ἦν ἐν τοίχῳ τινὶ ἐνεσφηνωμένον. Εὐρέθη δὲ πρανὲς πεπτωκὸς ἐν τῇ Στοᾷ κατὰ τὴν ΒΔ. γωνίαν πρὸς τῶ πρὸς Ἀνατολὰς τοίχῳ τοῦ μικροῦ δωματίου δεξιὰ τῶ εἰς αὐτὸ εἰσιόντι.

Τὰ γράμματα (ὑψ. 0.008—0.015) εἰσὶ κεχαραγμένα περ. 0.04 ὑπὸ τὸ ἄνω χεῖλος τῆς προσθίας ἐπιφανείας.

Παρέχομεν ἐνταῦθα πανομοιότυπον τῆς ἐπιγραφῆς. Ἐν τῶ φ τοῦ Φιλοποίμενος ἀντὶ κύκλου διακρίνεται σχεδὸν μόνον ἐγκαρσία γραμμὴ διασταυροῦσα τὴν κάθετον.

²⁰ Πρὸς. παρὰ Dubois Lignes étol. et ach. σελ. 162-64 κατάλογον τῶν στρατηγῶν τῆς Συμπολιτείας κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Merleker (Achaicorum libri III) καὶ τὴν τοῦ Freeman (History of federal government from the foundation of the Achaean League etc. Vol. I).

²¹ Πολύβ. II, 55, 9 (πρὸς. IV, 19, 2-4), Curtius Peloponnesos, I. Bd. σελ. 399.

έκατονταετηρίδος, ὁ δὲ Θεαρίδας¹ τῆς ἐπιγραφῆς, ἂν εἶνε υἱὸς αὐτοῦ, ἐγεννήθη κατὰ τὸ τελευταῖον $\frac{1}{4}$ τῆς αὐτῆς ἑκατονταετηρίδος (ὁ ἱστορικὸς Πολύβιος ἐγεννήθη μεταξύ τοῦ 214-204, *Hertzberg* ἀνωτ. σελ. 214, ^{24b}), ὁ υἱὸς τοῦ Θεαρίδου¹ Φιλοποίμην ἀναλόγως μετὰ ταῦτα, καὶ ὁ Θεαρίδας² κατὰ τὰ μέσα τῆς δευτέρας ἑκατονταετηρίδος. Οὕτως ὁ Θεαρίδας¹, ὅτε ἀνέθηκε τὸν ἔγγονον Θεαρίδαν² ἡλικίαν τινὰ οὐ πολὺ μικρὰν δῆπου ἄγοντα, ἦν ἤδη μάλα πρεσβύτης. Ἐκ τῶν εἰρημένων εἰκάζομεν ὅτι ἡ ἰδρυσις τοῦ ἀγάλματος τοῦ Θεαρίδου² ἐγένετο κατὰ τοὺς μετὰ τὸ μέσον τῆς δευτέρας π. Χ. ἑκατονταετηρίδος χρόνους. Κατὰ ταῦτα, ὑποτιθεμένης τῆς ταυτότητος τῶν Θεαριδῶν τούτων πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ στρατηγοῦ Λυκόρτα, ἡ ἰδρυ-

σις τοῦ ἀγάλματος Θεαρίδου² οὐχὶ πολὺ γε ἀπέχει κατὰ τὸν χρόνον ἀπὸ τῆς τοῦ εἰρημένου ἀναγλύφου τοῦ Πολυβίου, διότι ἐκ τῶν ἐπὶ τοῦ ἀναγλύφου τούτου κατὰ Παυσανίαν ἐπιγεγραμμένων δηλοῦται ὅτι τοῦτο ἰδρύθη μετὰ τὸ πάθημα τῆς Ἑλλάδος

Ὁ παρὰ Πλουτάρχῳ (ἐν Κλεομένους βίῳ § 24) εἰρημένος Θεαρίδας δύναται νὰ ὑποτεθῆ πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Λυκόρτα, ὁ δὲ παρὰ Hirschfeld (*Bull. Inst. Arch.* 1873 σελ. 217) ἀνωτέρω μνημονευθεὶς Φιλοποίμην ἠδύνατο νὰ εἶνε ἔγγονος τοῦ « ἐσχάτου Ἑλλήνων » (Πλουτ. Φιλοπ. § 1). Οἱ χρόνοι τοῦλάχιστον δὲν ἀπαγορεύουσι τοῦτο.

B. I. ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ

(Ἐξεδόθη τῇ 3ῃ Μαρτίου 1896)